

"Uvished..."

- Tanker fra egnens præster, så længe kirkerne holder lukket i forbindelse med Coronakrisen.

I skrivende stund venter vi. Som vi har gjort flere gange før. Vi venter på statsministerens udmelding om fase 2. Uvisheden er svær at holde ud. Hver især håber vi, at netop det, der betyder mest for os, kan åbne igen. Må de unge komme i skole? Må vi gå på arbejde? Vi ved det ikke, og uvisheden slider.

Det er hårdt at vente i uvished. Det rumsterer under sindets overflade. Man vakler mellem gråd og arrigskab, mens man prøver at agere nogenlunde normalt. "Jeg har en vulkan indeni", var der én, der sagde, mens hun kæmpede for at undgå et udbrud. Frustrationsniveauet er højt.

Der er andre, der har ventet før os. På andre ting og i andre sammenhænge, men det vanskelige ved at vente og ikke vide om man er købt eller solgt, er den samme til alle tider.

I salmernes bog i det gamle testamente står der (Sl 130): Min sjæl håber, min sjæl venter på Herren – mere end vægterne på morgen. En vægter, der er træt og længes efter at vagten er forbi, - hans venten er ikke nær så intens som den, der beskrives her. For man kan vente, så sjælen næsten slides op ved det. Som man gør, når man holder den indre vulkan i ave.

Uvisheden og ventetiden forsvinder ikke, fordi den er beskrevet i bibelen. Men de gamle tekster giver os et rum at have frustrationen i. Mennesker har altid kendt den. Der er et sprog for den. Min sjæl venter på Herren mere end vægterne på morgen.

*Winnie Nørholm Rischel, Sindal-Astrup Pastorat,
den 7. maj 2020*